

3

อิทธิพลของการสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยและ
ความเชื่อมั่น ความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการต่อความตั้งใจ
เป็นผู้ประกอบการของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา

The Influence of Family Support, University Support, and Entrepreneurial
Self-efficacy on Entrepreneurial Intention among Students
at Kasetsart University, Sriracha Campus

พัฒนัชดา อินทร์ทอง ศุจินธรา แซ่ท้าว ศุภาพิษฐ์ トラชู ยศสรัล พรามจร
สิทธิกันต์ เบ็ญจสุพัฒน์นันท์ และยุวดี ศิริยทรัพย์

Panchita Inthong Sujintara Saethow Supapit Trachu Yossaral Pramjorn
Sittthikarn Benjasupattananun and Yuvadee Siriyasub

อิทธิพลของการสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย และความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนิสิต

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา

The Influence of Family Support, University Support, and Entrepreneurial Self-efficacy on Entrepreneurial Intention among Students at Kasetsart University, Sriracha Campus

พัฒนชีตา อินทร์ทอง¹ ศุจินตรา แซ่ท้าว² ศุภาพิชญ์ ตรachu³ ยศสรล ปรมจรรย์⁴
สิทธิกันต์ เบญจสุพัฒน์นันท์⁵ และยุวดี ศิริยทรัพย์⁶

Panchita Inthong Sujintara Saethow Supapit Trachu Yossaral Pramjorn
Sitthikarn Benjasupattananun and Yuvadee Siriya-sub

¹ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ชลบุรี 20230 ประเทศไทย
Faculty of Management Science, Kasetsart University Sriracha Campus, Chonburi 20230, Thailand
e-mail: panchita.in@ku.th

² คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ชลบุรี 20230 ประเทศไทย
Faculty of Management Science, Kasetsart University Sriracha Campus, Chonburi 20230, Thailand
e-mail: sujintara.s@ku.th

³ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ชลบุรี 20230 ประเทศไทย
Faculty of Management Science, Kasetsart University Sriracha Campus, Chonburi 20230, Thailand
e-mail: supapit.tr@ku.th

⁴ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ชลบุรี 20230 ประเทศไทย
Faculty of Management Science, Kasetsart University Sriracha Campus, Chonburi 20230, Thailand
e-mail: suphansa.pr@ku.th

⁵ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ชลบุรี 20230 ประเทศไทย
Faculty of Management Science, Kasetsart University Sriracha Campus, Chonburi 20230, Thailand
e-mail: sitthikarn.b@ku.th

⁶ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ชลบุรี 20230 ประเทศไทย
Faculty of Management Science, Kasetsart University Sriracha Campus, Chonburi 20230, Thailand
corresponding author e-mail: yuvadee_jum@hotmail.com

Received : December 14, 2025

Revised : January 24, 2026

Accepted : February 6, 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของการสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา โดยมีแบบสอบถามเป็นเครื่องมือการวิจัยเก็บข้อมูลจากนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ด้วยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ แบ่งตามคณะวิชา กลุ่มตัวอย่างจำนวน 389 คน ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ โดยความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงที่สุด นอกจากนี้ การสนับสนุนจากครอบครัว มีอิทธิพลเชิงบวกต่อการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย และการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ ผลลัพธ์การศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางพัฒนาระบบสนับสนุนและกิจกรรมด้านผู้ประกอบการ เพื่อสนับสนุนความพร้อมและความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในอนาคต

คำสำคัญ: การสนับสนุนจากครอบครัว; การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย; ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ; ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

Abstract

This study aimed to investigate the effects of family support, university support, and entrepreneurial self-efficacy on the entrepreneurial intention of students at Kasetsart University, Sriracha Campus. A questionnaire was employed as the research instrument. Data were collected from 389 students using stratified sampling by faculty. The findings reveal that family support, university support, and entrepreneurial self-efficacy positively influence entrepreneurial intention, with entrepreneurial self-efficacy demonstrating the strongest effect. In addition, family support positively influences university support, and university support positively influences entrepreneurial self-efficacy. The results can be used to inform the development of institutional support systems and entrepreneurship-related activities to enhance students' entrepreneurial readiness and intention in the future.

Keywords: Family Support; University Support; Entrepreneurial Self-efficacy; Entrepreneurial Intention

บทนำ

ในยุคปัจจุบันที่เศรษฐกิจขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ความรู้และเทคโนโลยีดิจิทัล การเป็นผู้ประกอบการที่มีศักยภาพสูงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium-sized Enterprise: SME) ซึ่งเป็นฟันเฟืองสำคัญและเป็นหนึ่งในกลไกของการขับเคลื่อนเศรษฐกิจสอดคล้องกับข้อมูลจากแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2566–2570) ที่บ่งชี้ว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นแหล่งจ้างงานที่สำคัญอย่างยิ่ง โดยหากพิจารณาจำนวนวิสาหกิจและปริมาณการจ้างงาน พบว่ามี SME จำนวนมากถึง ร้อยละ 99.5 ของวิสาหกิจโดยรวม และมีการจ้างงานถึงร้อยละ 71.7 ของการจ้างงานทั้งระบบ จึงมีส่วนสนับสนุนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) มูลค่าถึง 5.38 ล้านล้านบาท (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2566) ซึ่งสะท้อนถึงผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจอย่างมหาศาล

ขณะที่ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมาอย่างต่อเนื่องผ่านหน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการพัฒนาศักยภาพในการประกอบธุรกิจ การอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับทัศนคติและทักษะการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการเงิน การผลิตและการบริการ รวมถึงด้านการตลาด (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565) และในบริบทของสถาบันการศึกษา นับว่ามีบทบาทสำคัญในการสร้างสังคมการเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากเป็นองค์กรขนาดใหญ่ที่ทำหน้าที่บ่มเพาะนักศึกษาให้มีทักษะ ความรู้ ความสามารถเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต จากการทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมา Nabi et al. (2017) ระบุว่า มหาวิทยาลัยมีส่วนสนับสนุนในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและแรงจูงใจของนักศึกษา โดยสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยที่เปิดโอกาสให้เรียนรู้จากความสำเร็จและส่งเสริมการคิดเชิงนวัตกรรม มีส่วนช่วยให้เกิดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) ได้มากขึ้น

ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) เป็นตัวทำนายที่สำคัญต่อพฤติกรรม การเริ่มต้นธุรกิจจริงในกลุ่มนักศึกษาและผู้ประกอบการรุ่นใหม่ เนื่องจากความตั้งใจเป็นตัวสะท้อนความพร้อมทางความคิด แรงจูงใจ และการประเมินโอกาสเชิงพฤติกรรม (Ferreira-Neto et al., 2023) และความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการโดยเฉพาะในกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่กำลังเตรียมพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงาน ได้รับอิทธิพลจากทัศนคติ ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเอง (Self-efficacy) แนวโน้มความเป็นผู้ประกอบการ และกรอบความคิดเชิงผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Mindset) (Newman et al., 2019; Chien-Chi et al., 2020) โดย Newman et al. (2019) แสดงให้เห็นว่าความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองเป็นตัวแปรสำคัญที่ใช้ในการคาดการณ์ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการและพฤติกรรมผู้ประกอบการ สอดคล้องกับ Chien-Chi et al. (2020) ระบุว่า ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการโดยอยู่บนทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior : TPB) ซึ่งระบุว่าทัศนคติ (Attitude) บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms) และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control: PBC) เป็นองค์ประกอบหลักที่สร้างความตั้งใจก่อนเกิดการกระทำ (Ajzen, 1991; Ajzen, 2020)

จากความสำคัญข้างต้นจึงเป็นที่มาของการศึกษาอิทธิพลของการสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยและความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการต่อความตั้งใจ เป็นผู้ประกอบการของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ซึ่งพื้นที่ศึกษาตั้งอยู่ในยุทธศาสตร์ด้าน อุตสาหกรรมและเทคโนโลยีของภาคตะวันออกภายใต้กรอบการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) และเป็นแหล่งรวมโอกาสทางธุรกิจใหม่จำนวนมาก นอกจากนี้มหาวิทยาลัยยังดำเนินโครงการสนับสนุนการเป็นผู้ ประกอบการของนิสิตอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามในบริบทพื้นที่ ศึกษาที่ยังคงมีงานวิจัยจำกัดที่ตรวจสอบร่วมกัน ว่าปัจจัยการสนับสนุนจากครอบครัว (Family Support) การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย (University Support) และความเชื่อมั่นในความสามารถตนเอง (Self-efficacy) มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Entrepre- neurial Intention) ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา จึงนำไปสู่การศึกษาในประเด็นดัง กล่าวเพื่อนำผลที่ได้ไปเป็นข้อเสนอแนะเชิงประจักษ์ในการพัฒนาระบบนิเวศผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัยให้มี ประสิทธิภาพและสามารถผลิตบัณฑิตที่มีความพร้อมในการเป็นกำลังสำคัญทางเศรษฐกิจของชาติในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลของการสนับสนุนจากครอบครัวการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย และความเชื่อมั่น ในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนิสิตมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา

การทบทวนวรรณกรรม

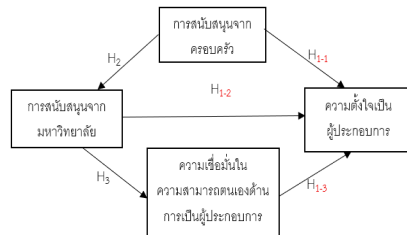
ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior) (Ajzen, 1991) เป็นกรอบแนวคิด ทางจิตวิทยาที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายซึ่งอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์นั้นได้รับอิทธิพลจากความตั้งใจ ของแต่ละบุคคล ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยหลัก 3 ประการ คือ 1) ทศคติต่อพฤติกรรม (Attitudes toward the Behavior) หมายถึง ระดับที่บุคคลประเมินหรือให้คุณค่าต่อพฤติกรรมนั้นว่า ชอบหรือไม่ชอบ มากน้อยเพียงใด 2) บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms) หมายถึง การรับรู้ความกดดันของสังคมต่อการแสดงพฤติกรรมนั้น ว่าควรทำหรือไม่ควรทำ และ 3) การรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) หมายถึง การรับรู้ว่าการกระทำพฤติกรรมนั้นง่ายหรือยากเพียงใด ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ผ่านมาและอุปสรรคที่คาด การณไว้ รวมถึงทรัพยากรที่มีอยู่ ซึ่งปัจจัยหลัก 3 ประการนี้ทำงานร่วมกันในการกำหนดความตั้งใจ (Intention) ของบุคคลในการแสดงพฤติกรรม (Behavior) ซึ่งเป็นปัจจัยนำก่อนที่จะเกิดการลงมือปฏิบัติ

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า การผสมผสานของสามปัจจัยหลักในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior) ได้แก่ ทศคติต่อพฤติกรรม (Attitude toward the Behavior) บรรทัดฐาน ทางสังคม (Subjective Norms) และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavior- al Control) ทำให้เกิด เจตนาพฤติกรรม (Behavioral Intention) ซึ่งเป็นตัวแปรกลางที่มีบทบาทสำคัญในการ ทำนายพฤติกรรมจริง การศึกษาพบว่ากรณีเจตนาพฤติกรรมที่ชัดเจนและเข้มแข็งส่งผลให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะ ลงมือทำพฤติกรรมตามที่ตั้งใจไว้สูงขึ้น (Ajzen, 1991; Liñán & Chen, 2009; Krueger et al., 2000) ซึ่งใน บริบทของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา การประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (The- ory of Planned Behavior) นั้นเพื่อใช้อธิบายความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Inten- tion) มีความเหมาะสมอย่างยิ่งเนื่องจากนิสิตในกลุ่มนี้มีกลุ่มในช่วงวัยที่เริ่มสร้างความเป็นอิสระทางเศรษฐกิจ และสังคม พวกเขามีความสนใจที่จะทดลองแนวคิดธุรกิจใหม่ ๆ และมักได้รับแรงสนับสนุนจากสภาพแวดล้อมที่ หลากหลาย เช่น ครอบครัว เพื่อนร่วมชั้น และมหาวิทยาลัย (Mahmood et al., 2019) การประยุกต์ใช้ทฤษฎี นี้กับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ช่วยให้เข้าใจความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) ไม่ได้ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจส่วนบุคคลเพียงอย่างเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม การสนับสนุนจากสังคม เช่น การสนับสนุนจากครอบครัว (Family Support) และการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย (University Support) ซึ่งเป็นปัจจัยแวดล้อมที่ช่วยเสริมทรัพยากร โอกาสและแรงหนุนทางสังคม จึงมีแนวโน้ม ส่งผลต่อการรับรู้ของนิสิตว่าการเริ่มต้นธุรกิจสามารถทำได้จริง และช่วยยกระดับความเชื่อมั่นในความสามารถ ตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Self-Efficacy) อันนำไปสู่ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบ การ (Entrepreneurial Intention) ของนิสิต ตามลำดับ ซึ่งการทำความเข้าใจองค์ประกอบเหล่านี้อย่างลึกซึ้ง จะช่วยให้มหาวิทยาลัยสามารถออกแบบโปรแกรมหรือกิจกรรมเสริมสร้างแรงจูงใจและความตั้งใจให้แก่ ผู้เริ่มต้น ธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention)

ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) เป็นตัวทำนายที่สำคัญต่อพฤติกรรม การเริ่มต้นธุรกิจจริงในกลุ่มนักศึกษาและผู้ประกอบการรุ่นใหม่ เนื่องจากความตั้งใจเป็นตัวสะท้อนความพร้อมทางความคิด แรงจูงใจ และการประเมินโอกาสเชิงพฤติกรรม (Ferreira-Neto et al., 2023) จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ พบว่า Nguyen et al. (2025) ศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย 5 ปัจจัยคือ ลักษณะบุคลิกภาพ ทักษะต่อการเป็นผู้ประกอบการ การจัดการพฤติกรรม เงินทุน และบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งข้อค้นพบระบุว่า ปัจจัยทั้ง 5 มีความสัมพันธ์ต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ โดยมีข้อเสนอแนะว่าควรมีการสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา โดยเน้นบทบาทของสถาบันการศึกษา ครอบครัว ชุมชน เพื่อมีส่วนส่งเสริมความตั้งใจและศักยภาพด้านผู้ประกอบการต่อนักศึกษา และนอกจากนั้น พบว่ารัชนก ปัญญาสุพัฒน์ และคณะ (2567) ได้ศึกษาความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการในนักศึกษาและรายงานว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ คุณสมบัติของผู้ประกอบการ ทิศนคติ และบรรทัดฐานทางสังคม ตามลำดับ ผลดังกล่าวสะท้อนว่า คุณลักษณะส่วนบุคคล ทิศนคติ ตลอดจนการสนับสนุนจากบริบททางสังคมและสภาพแวดล้อม มีบทบาทสำคัญต่อการหล่อหลอมความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาภายใต้บริบทการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

รูปภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานงานวิจัย

- 1.การสนับสนุนจากครอบครัวการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยและความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ
- 2.การสนับสนุนจากครอบครัวมีอิทธิพลทางบวกต่อการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย
- 3.การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยมีอิทธิพลทางบวกต่อความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จากประชากรนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา จำนวนทั้งหมด 13,286 คน ข้อมูล ณ วันที่ 27 สิงหาคม 2568 (สำนักทะเบียนและประมวลผล, 2568) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ใช้การกำหนดจำนวนจาก Yamane (1967) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 หรือที่ระดับความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ดังนั้นจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 389 คน และใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) แบ่งชั้นตามคณะวิชาของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา อันได้แก่ คณะวิทยาการจัดการ คณะวิศวกรรมศาสตร์ศรีราชา คณะวิทยาศาสตร์ศรีราชา คณะเศรษฐศาสตร์ศรีราชา และคณะพาณิชยศาสตร์บริหารธุรกิจ จากนั้นสุ่มแบบสะดวกตามสัดส่วนจำนวนนิสิตของแต่ละคณะ เพื่อให้ได้ตัวแทนของประชากรที่ครอบคลุมความหลากหลายและลดความเอนเอียงของการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในรูปแบบของการวิจัยสำรวจแบบเก็บข้อมูลเพียงช่วงเวลาเดียว (Cross-sectional Survey Research) ผ่านการใช้แบบสอบถาม ซึ่งให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยแบบสอบถามประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายปิด (Close-ended Questionnaire) โดยเพศและคณะเป็นข้อมูลระดับนามบัญญัติ (Nominal Scale) และชั้นปีที่กำลังศึกษา เป็นข้อมูลระดับเรียงอันดับ (Ordinal Scale)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของการสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ และความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ (1-5) จัดเป็นข้อมูลระดับเรียงอันดับ (Ordinal Scale) โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามระบุระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความว่ามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับใดตั้งแต่ระดับความคิดเห็นมากที่สุดจนถึงระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด โดย 1 หมายถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ 5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วย 4 ด้านหลัก ได้แก่ 1) การสนับสนุนจากครอบครัว (Family Support) 2) การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย (University Support) 3) ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Self-Efficacy) และ 4) ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention)

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. การสร้างเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรม แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดและนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปร ได้แก่ การสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ และความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ จากนั้นจัดทำแบบสอบถามและนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อรับคำแนะนำในการปรับปรุง

2. การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อประเมินความตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) ผลการประเมินมีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ โดยมีค่ามากกว่า 0.50 ขึ้นไป (Rovinelli & Hambleton, 1976)

3. การตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability Test) นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 30 คนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง แล้ววิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) ซึ่งผลการทดสอบแบบสอบถามการสนับสนุนจากครอบครัว มีค่าความเชื่อมั่น 0.898 การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย มีค่าความเชื่อมั่น 0.889 ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ มีค่าความเชื่อมั่น 0.892 และความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ มีค่าความเชื่อมั่น 0.910 ดังนั้นทุกตัวแปรมีความเชื่อมั่นสูงกว่าเกณฑ์ 0.70 (Nunnally, 1978) แสดงว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือและเหมาะสมต่อการเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามในช่วงระหว่างวันที่ 17 กันยายน – 6 ตุลาคม 2568 โดยเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างตามคณะและสัดส่วนตามที่กำหนด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เช่น ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อใช้สรุปคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาประกอบด้วย 1) เพศ 2) คณะ 3) ชั้นปีที่กำลังศึกษา โดยมีการแปลความหมายค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์มาตราส่วน 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554) ดังนี้ ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51-5.00 อยู่ในเกณฑ์ระดับมากที่สุด 3.51-4.50 อยู่ในเกณฑ์ระดับมาก 2.51-3.50 อยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง 1.51-2.50 อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย และ 1.00-1.50 อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อยที่สุด

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม รวมถึงตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่มีความซ้ำซ้อนกันสูงเกินไปหรือไม่ (Multicollinearity) และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple Linear Regression) รวมทั้งการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่าจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 389 คน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 62.73 รองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.96 และไม่มีระบุเพศ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.31 และผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนิสิตคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 52.44 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17.48 คณะวิทยาศาสตร์ ศรีราชา จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 14.14 คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.48 และคณะพาณิชยศาสตร์บริหารธุรกิจ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.46 ตามลำดับ และผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 22.11 ชั้นปีที่ 2 จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.85 ชั้นปีที่ 3 จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 30.33 ชั้นปีที่ 4 จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.94 อื่น ๆ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.77

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้การสนับสนุนจากครอบครัวการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ และความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ยทุกตัวแปรอยู่ในระดับมาก โดยการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.69 การสนับสนุนจากครอบครัว มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.70 และความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.11 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.72 และความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.77

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างตัวแปรการสนับสนุนจากครอบครัวการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ และความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน อยู่ระหว่าง 0.654–0.847 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงมีขนาดความสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อยถึงมาก (สำราญ มีแจ้ง, 2557)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 1 : การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของการสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย และความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อความตั้งใจเป็น ผู้ประกอบการ

ตัวแปรอิสระ	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.	Collinearity Statistics	
	B	Std. Error	Beta			Tolerance	VIF
(Constant)	0.054	0.136		0.396	0.692		
การสนับสนุนจากครอบครัว (FS)	0.110	0.045	0.100*	2.424	0.016	0.412	2.428
การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย (US)	0.118	0.043	0.106**	2.720	0.007	0.469	2.134
ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ(ESE)	0.743	0.045	0.701***	16.586	p < .001	0.396	2.525

$R = .856$, $R^2 = .732$, Adjusted R Square = .730, $F = 344.705$, $p < .001$

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 **ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และ ***ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .001

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 **ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และ ***ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .001

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ พบว่า การสนับสนุนจากครอบครัวมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($B = 0.110$, $\beta = 0.100$, $t = 2.424$, $p = .016$) ดังนั้น สมมติฐานที่ 1-1 ได้รับการสนับสนุน นอกจากนี้การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย มีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($B = 0.118$, $\beta = 0.106$, $t = 2.720$, $p = .007$) ดังนั้น สมมติฐานที่ 1-2 ได้รับการสนับสนุน และความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($B = 0.743$, $\beta = 0.701$, $t = 16.586$, $p < .001$) ดังนั้น สมมติฐานที่ 1-3 ได้รับการสนับสนุน ทั้งนี้ตัวแปรทั้งสามสามารถพยากรณ์ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ได้ถึงร้อยละ 73.2 ($R^2 = .732$, Adjusted R Square = .730) และโมเดลโดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 344.705$, $p < .001$) และมีสมการถดถอยแบบไม่มาตรฐาน (Unstandardized) $Y = 0.054 + 0.110 (FS) + 0.118 (US) + 0.743 (ESE)$ และสมการถดถอยแบบมาตรฐาน (Standardized) $Z = 0.100 Z + 0.106 Z + 0.701 Z$ ทั้งนี้ได้มีการตรวจสอบความสัมพันธ์ ร่วมเชิงพหุใน ตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) โดยพิจารณาจากค่า Variance Inflation Factor (VIF) และค่า Tolerance ผลการวิเคราะห์ พบว่า Variance Inflation Factor (VIF) มีค่าอยู่ระหว่าง 2.134-2.525 ซึ่งมีค่าไม่เกิน 10 และมีค่า Tolerance อยู่ระหว่าง 0.396-0.469 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.1 ดังนั้นจึงไม่พบปัญหา Multicollinearity (สำหรับ มีแจ้ง, 2557)

ตารางที่ 2 : การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่ายของการสนับสนุนจากครอบครัวที่มีต่อการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 **ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และ ***ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .001

ตัวแปรอิสระ	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	1.487	0.155		9.611	$p < .001$
การสนับสนุนจากครอบครัว (FS)	0.656	0.037	0.670***	17.599	$p < .001$
$R = .670$, $R^2 = .449$, Adjusted R Square = .448, $F = 309.711$, $p < .001$					

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย พบว่า การสนับสนุนจากครอบครัวมีอิทธิพลทางบวกต่อการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($B = 0.656$, $\beta = 0.670$, $t = 17.599$, $p < .001$) ดังนั้น สมมติฐานที่ 2 ได้รับการสนับสนุน ทั้งนี้ตัวแปรการสนับสนุนจากครอบครัว สามารถพยากรณ์การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ได้ถึงร้อยละ 44.9 ($R^2 = .449$, Adjusted R Square = .448) และโมเดลโดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 309.711$, $p < .001$) และมีสมการถดถอยแบบไม่มาตรฐาน (Unstandardized) $Y = 1.487 + 0.656 (FS)$ และสมการถดถอยแบบมาตรฐาน (Standardized) $Z = 0.670 Z_1$

ตารางที่ 3 : การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่ายของการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยที่มีต่อความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปรอิสระ	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	1.089	0.167		6.537	$p < .001$
การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย (US)	0.724	0.039	0.686***	18.367	$p < .001$
$R = 0.686$, $R^2 = 0.470$, Adjusted R Square = 0.469, $F = 337.356$, $p < .001$					

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 **ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และ ***ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .001

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย พบว่า การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย มีอิทธิพลทางบวกต่อความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($B = 0.724$, $\beta = 0.686$, $t = 18.367$, $p < .001$) ดังนั้น สมมติฐานที่ 3 ได้รับการสนับสนุน ทั้งนี้ ตัวแปรการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยสามารถพยากรณ์ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ ได้ถึงร้อยละ 47 ($R^2 = .470$, Adjusted R Square = .469) และไม่เดลโดยรวมนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 337.356$, $p < .001$) และมีสมการถดถอยแบบ ไม่มาตรฐาน (Unstandardized) คือ $Y = 1.089 + 0.724 (US)$ และสมการถดถอยแบบมาตรฐาน (Standardized) $Z = 0.686 Z$

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ขออภิปรายโดยยึดตามสมมติฐาน ดังนี้

1. อิทธิพลของการสนับสนุนจากครอบครัวการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย และความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

1.1 อิทธิพลของการสนับสนุนจากครอบครัวที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

ผลการวิจัย พบว่า การสนับสนุนจากครอบครัวมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการซึ่งอธิบายได้ว่า ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่หล่อหลอมค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติต่อความเสี่ยงทางธุรกิจ และเป็นกำลังใจ ตลอดจนสนับสนุนทรัพยากรขั้นพื้นฐาน ซึ่งครอบครัวที่มีผู้ประกอบการ หรือครอบครัวที่ให้การสนับสนุนเชิงบวกจะช่วยเสริมความเชื่อมั่นและลดความกังวลด้านความเสี่ยงจึงส่งผลให้เกิดเจตนาหรือความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Tantonio et al., 2022) สอดคล้องกับ Ismail et al. (2009) ที่ชี้ให้เห็นว่า การที่นักศึกษาหรือบุคคลทั่วไป รับรู้ว่าผู้ปกครอง หรือสมาชิกในครอบครัวมีความ เต็มใจอย่างแท้จริงที่จะให้การสนับสนุน ทั้งในรูปแบบของกำลังใจ และเงินทุนที่จำเป็นสำหรับการเริ่มต้นทำธุรกิจใหม่นั้น จะส่งผลโดยตรงให้บุคคลเกิดความกระตือรือร้นอย่างสูง ที่จะพัฒนาความสามารถของตนเองในด้านต่าง ๆ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ และสร้างธุรกิจใหม่ที่พวกเขามีความเชื่อมั่นว่าจะประสบความสำเร็จได้อย่างแน่นอน ในอนาคต สอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior : TPB) (Ajzen, 1991) ด้านบรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms) ซึ่งการสนับสนุนของครอบครัวจะช่วยให้การรับรู้ถึงการมีทรัพยากรและแรงสนับสนุนที่เพียงพอ (Perceived Behavioral Control) จึงส่งผลต่อเจตนา หรือความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการที่เข้มแข็งมากขึ้น

1.2 อิทธิพลของการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

ผลการวิจัย พบว่า การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย เป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยเฉพาะในบริบทของสถาบันการศึกษาที่มุ่งพัฒนาผู้ประกอบการรุ่นใหม่ผ่านกิจกรรม การเรียนการสอน และระบบสนับสนุนด้านทรัพยากร มหาวิทยาลัยที่มีสภาพแวดล้อมส่งเสริมต่อการเป็นผู้ประกอบการจะช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นและส่งเสริมให้ผู้เรียนมองเห็นโอกาสทางธุรกิจที่จับต้องได้(Elnadi & Gheith, 2021) สอดคล้องกับ Wu et al. (2022) ที่ระบุว่า การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยทั้งในส่วนของการบ่มเพาะธุรกิจ ให้คำปรึกษา หรือเครือข่ายทางนวัตกรรม จะส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ผ่านการเสริมทักษะ การสร้างแรงบันดาลใจ และการเปิดพื้นที่ทดลองความคิดของความเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior : TPB) (Ajzen, 1991) เนื่องจากการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยเน้นมิติทรัพยากร เครือข่ายเวลาและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเริ่มต้นธุรกิจ จึงสะท้อนการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) เป็นหลัก การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยจึงช่วยให้นักศึกษาหรือผู้เรียนรับรู้ว่าอุปสรรคการเริ่มต้นธุรกิจลดลงและเพิ่มความพร้อมมากขึ้น เกิดความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองมากขึ้น นำไปสู่เจตนาหรือความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการที่มากขึ้นตามลำดับ

1.3 อิทธิพลของความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

ผลการวิจัยความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการซึ่งการที่ความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการมีบทบาทโดยตรงต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการเนื่องจากส่งผลต่อความเชื่อของนักศึกษาว่าตนเองมีความสามารถเพียงพอในการเริ่มต้นธุรกิจและจัดการความท้าทายในอนาคต(Chien-Chi et al., 2020)และจากผลการวิจัยนี้พบว่าความเชื่อมั่นในความสามารถตนเอง ด้านการเป็นผู้ประกอบการของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา

มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการมากที่สุดแสดงให้เห็นว่าระดับความมั่นใจของนิสิตในการจัดการความเสี่ยงและอุปสรรคทางธุรกิจเป็นตัวแปรสำคัญที่ผลักดันให้เกิดความตั้งใจเชิงพฤติกรรมซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Wu et al. (2022) และ Soomro & Shah (2022) ที่ระบุว่าความเชื่อมั่นในตนเองทำหน้าที่เป็นตัวกลางสำคัญระหว่างการศึกษาด้านผู้ประกอบการกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและเป็นตัวคาดการณ์ที่มีน้ำหนักสูงในกลุ่มนักศึกษาออกจากรั้ว ยังสอดคล้องกับ Chien-Chi et al. (2020) และ Ferreira-Neto et al. (2023) ที่ยืนยันว่าความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการในกลุ่มนักศึกษาสอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior : TPB) (Ajzen, 1991) ด้านการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) ซึ่งการที่บุคคลรับรู้ว่าตนเองทำได้ และรับมือกับอุปสรรคได้ ย่อมทำให้เกิดเจตนาในการลงมือทำจริงได้มากขึ้น

อีกประการหนึ่งเมื่อพิจารณาบริบทในระดับประเทศการเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจดิจิทัลในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมาสภาพแวดล้อมการแข่งขันที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลทำให้การเริ่มต้นธุรกิจต้องอาศัยทักษะใหม่ ความคล่องตัวและความพร้อมด้านดิจิทัลมากกว่าเดิม (สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล (องค์การมหาชน), 2566) การพัฒนาทักษะและความพร้อมด้านผู้ประกอบการจึงเป็นสิ่งที่ทุกภาคส่วนทั้งในระดับประเทศและมหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญเนื่องจากช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการซึ่งเป็นกลไกจิตวิทยาที่ช่วยให้บุคคลประเมินความเสี่ยงและอุปสรรคว่าอยู่ในระดับที่ตนสามารถจัดการได้และช่วยยกระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังผลลัพธ์ของงานวิจัยนี้

2. อิทธิพลของการสนับสนุนจากครอบครัวที่มีต่อการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตศรีราชา

ผลการวิจัย พบว่า การสนับสนุนจากครอบครัว มีอิทธิพลทางบวกต่อการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ครอบครัว เป็นฐานของแรงสนับสนุนอันสำคัญที่เอื้อต่อการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรของมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับ Ismail et al. (2009) ที่ชี้ให้เห็นว่า การที่นักศึกษาหรือบุคคลทั่วไป รับรู้จากผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวมีความเต็มใจอย่างแท้จริงที่จะให้การสนับสนุนทั้งในรูปแบบของกำลังใจและเงินทุนที่จำเป็นสำหรับการเริ่มต้นทำธุรกิจใหม่นั้นจะส่งผลโดยตรงให้บุคคลนั้นเกิดความกระตือรือร้นอย่างสูง ที่จะพัฒนาความสามารถของตนเองในด้านต่าง ๆ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ และสร้างธุรกิจใหม่ที่พวกเขามีความเชื่อมั่นว่าจะประสบความสำเร็จได้อย่างแน่นอนในอนาคต สอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) (Ajzen, 1991) ด้านบรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms) เมื่อครอบครัวให้การสนับสนุนกำลังใจ ทรัพยากร และสนับสนุนการเรียนรู้และกิจกรรมด้านผู้ประกอบการทำให้ผู้เรียนได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมและรับรู้ความคาดหวังจากบุคคลในครอบครัวต่อการพัฒนาตนเอง ทำให้ผู้เรียนแสวงหาโอกาสในการเข้าร่วมโครงการ หรือกิจกรรมที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้น เพื่อส่งเสริมการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการในตนเอง จึงส่งผลให้นิสิตเกิดการรับรู้การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยเพิ่มมากขึ้น

3. อิทธิพลของการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยที่มีต่อความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา

ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยมีอิทธิพลทางบวกต่อความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งสะท้อนการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยถึงสภาพแวดล้อม การเรียนการสอน และกิจกรรมด้านผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัยมีบทบาทสำคัญต่อการสนับสนุนให้นิสิตรู้สึกพร้อมและสนใจเริ่มเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับ Elnagi และ Gheith (2021) ที่ระบุว่า การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยมีผลเชิงบวกต่อความเชื่อมั่นในตนเองและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา และสอดคล้องกับข้อสรุปของ Hossain et al. (2023) ที่ชี้ให้เห็นว่าปัจจัยการสนับสนุนโครงสร้างเป็นตัวกำหนดสำคัญของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในกลุ่ม Gen Z

ในแนวทางเดียวกัน ข้อค้นพบยังสอดคล้องกับ Olugbola (2017) ที่รายงานว่า การฝึกอบรมด้านผู้ประกอบการนั้นมีบทบาทสำคัญต่อความพร้อมของเยาวชนและส่งผลเชิงบวกต่อองค์ประกอบที่เอื้อต่อความสำเร็จของสตาร์ทอัพอีกทั้งยังเน้นย้ำว่าการอบรมด้านผู้ประกอบการมีบทบาทเป็นศูนย์กลางที่สนับสนุนปัจจัยต่าง ๆ รวมถึงความสามารถด้านผู้ประกอบการ ซึ่งสะท้อนว่าความสามารถของบุคคลสามารถพัฒนาผ่านกระบวนการเรียนรู้และการฝึกฝนผลดังกล่าวสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) (Ajzen, 1991) ด้านการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) กล่าวคือ

เมื่อมหาวิทยาลัยจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเริ่มต้นธุรกิจ เช่น ความรู้ ทักษะ ที่ปรึกษา เครือข่าย โอกาสในการปฏิบัติ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ นิสิตรับรู้ว่าอุปสรรคในการเริ่มต้นธุรกิจลดลงและตนมีศักยภาพเพียงพอ จึงช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ 1)ระดับครอบครัว ควรให้การสนับสนุนด้านจิตใจและสังคมแก่บุตรหลาน ผ่านการให้คำปรึกษาและเปิดโอกาสให้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงเพื่อเสริมความมั่นใจในการเป็นผู้ประกอบการ 2) ระดับมหาวิทยาลัย ควรจัดกิจกรรมและหลักสูตรที่ส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองและทักษะผู้ประกอบการ เช่น การอบรมเชิงปฏิบัติการและการเรียนรู้แบบลงมือทำ 3) ระดับนิสิต ควรพัฒนาทักษะและความเชื่อมั่นในตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อเตรียมความพร้อมในการสร้างธุรกิจและเผชิญความท้าทายในอนาคต

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย 1) เสริมบทบาทครอบครัว ภาครัฐและมหาวิทยาลัยควรจัดโครงการให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมให้บุตรหลานกล้าแสดงออกและเชื่อมั่นในศักยภาพของตนเอง 2) สร้างระบบสนับสนุนในมหาวิทยาลัย จัดตั้งศูนย์ส่งเสริมและบ่มเพาะผู้ประกอบการ เพื่อให้คำปรึกษา อบรม และสร้างเครือข่ายกับภาคธุรกิจ โดยได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม 3) พัฒนาความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการของนิสิต มหาวิทยาลัยควรจัดกิจกรรมเชิงจิตวิทยาและประสบการณ์ตรง เช่น การจำลองสถานการณ์ธุรกิจหรือการนำเสนอแนวคิด เพื่อส่งเสริมความกล้าแสดงออกและความเชื่อมั่นในความสามารถตนเองด้านการเป็นผู้ประกอบการ 4) บูรณาการทักษะธุรกิจหลักในหลักสูตรเพิ่มรายวิชาและกิจกรรมที่เชื่อมโยงทักษะทางธุรกิจและทักษะชีวิต เพื่อเสริมความรู้ด้านการจัดการ การคิดวิเคราะห์ และการสื่อสาร 5) พัฒนาระบบพี่เลี้ยงทางธุรกิจ (Mentorship) เชิญผู้ประกอบการจริงมาเป็นที่ปรึกษา ถ่ายทอดประสบการณ์ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจและความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่ นิสิต

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต1)ขยายกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมมหาวิทยาลัยในภูมิภาคอื่น เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านบริบทพื้นที่ 2) งานวิจัยนี้ไม่ได้วัดทัศนคติต่อพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการ แม้มีบางข้อคำถามของการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย เช่น การประเมินโครงการ หรือกิจกรรมของมหาวิทยาลัย มีประโยชน์ หรือตอบโต้ภัยด้านการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับทัศนคติในภาพรวม อย่างไรก็ตาม ควรแยกเป็นตัวแทนทดสอบที่ชัดเจนเพิ่มเติมในอนาคตเพื่อวัดทัศนคติต่อพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการซึ่งจะเป็นการทดสอบกรอบทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนที่ครอบคลุมมากขึ้น 3) พัฒนาแบบจำลองเชิงสาเหตุ เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และบทบาทของตัวแปรส่งผ่าน รวมทั้งศึกษาปัจจัยเชิงจิตวิทยาอื่น ๆ เช่น การรับรู้โอกาสทางธุรกิจ แรงจูงใจภายใน ความกล้าเสี่ยง หรือการมองโลกในแง่บวก ที่อาจมีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). *หลักการวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9). สุริยวิสาสน์.
- รัชคน ปัญญาสุพัฒน์ ชัยวิชญ์ ม่วงหมี และนฤมล สุนสวัสดิ์. (2567). รูปแบบความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ในยุคประเทศไทย 4.0. *วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ*, 14(1), 52-70.
- สำนักทะเบียนและประมวลผล. (2568, 27 สิงหาคม). *จำนวนนิสิตปัจจุบัน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*.
https://regis.ku.ac.th/cpcmns/rpt_std_ku3.php
- สำราญ มีแจ้ง. (2557). *สถิติขั้นสูงสำหรับการวิจัยทฤษฎีและปฏิบัติ*. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล(องค์การมหาชน).(2566).*แผนพัฒนารัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทย พ.ศ.2566–2570*.<https://www.dga.or.th/policy-standard/policy-regulation/dga-019/dga-027/dg-plan-2566-2570/>.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.). (2566).*แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 5* (พ.ศ. 2566–2570).
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2022). *ร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2566–2570 (ฉบับปรับปรุงตามผลการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน)*.

- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior, *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 50(2), 179-211. [https://doi.org/10.1016/0749-5978\(91\)90020-T](https://doi.org/10.1016/0749-5978(91)90020-T).
- Ajzen, I. (2020). The theory of planned behavior: Frequently asked questions. *Human Behavior and Emerging Technologies*, 2(4), 314-324. <https://doi.org/10.1002/hbe2.195>
- Chien-Chi, C., Sun, B., Yang, H., Zheng, M., & Li, B. (2020). Emotional competence, entrepreneurial self-efficacy, and entrepreneurial intention: A study based on China college students' social entrepreneurship project. *Frontiers in Psychology*, 11, Article 547627. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2020.547627>
- Elnadi, M., & Gheith, M. H. (2021). Entrepreneurial ecosystem, entrepreneurial self-efficacy, and entrepreneurial intention among university students. *International Journal of Management Education*, 19(1), 100458. <https://doi.org/10.1016/j.ijme.2021.100458>
- Ferreira-Neto, M. N., de Carvalho Castro, J. L., de Sousa-Filho, J. M., & de Souza Lessa, B. (2023). The role of self-efficacy, entrepreneurial passion, and creativity in developing entrepreneurial intentions. *Frontiers in Psychology*, 14, Article 1134618. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1134618>
- Hossain, M., Tabash, M., Siow, M. L., Ong, T., & Anagreh, S. (2023). Entrepreneurial intentions of Gen Z university students and entrepreneurial constraints in Bangladesh. *Journal of Innovation and Entrepreneurship*, 12(1), 1-34. <https://doi.org/10.1186/s13731-023-00279-y>
- Ismail, M., Khalid, S. A., Othman, M., Jusoff, H. K., Rahman, N. A., Kassim, K. M., & Zain, R.S. (2009). Entrepreneurial intention among Malaysian undergraduates. *International Journal of Business and Management*, 4(10), 54-60.
- Krueger, N. F., Reilly, M. D., & Carsrud, A. L. (2000). Competing models of entrepreneurial intentions. *Journal of Business Venturing*, 15(5-6), 411-432. [https://doi.org/10.1016/S0883-9026\(98\)00033-0](https://doi.org/10.1016/S0883-9026(98)00033-0)
- Liñán, F., & Chen, Y.-W. (2009). Development and cross-cultural application of a specific instrument to measure entrepreneurial intentions. *Entrepreneurship Theory and Practice*, 33(3), 593-617. <https://doi.org/10.1111/j.1540-6520.2009.00318.x>
- Mahmood, R., Al Mamun, A., Ahmad, G. B., & Ibrahim, M. D. (2019). Predicting entrepreneurial intention and pre-start-up behavior among students in Malaysia: An application of the theory of planned behavior and entrepreneurial event model. *The Journal of Entrepreneurship*, 28(2), 176-208.
- Nabi, G., Liñán, F., Fayolle, A., Krueger, N., & Walmsley, A. (2017). The Impact of Entrepreneurship Education in Higher Education: A Systematic Review and Research Agenda. *Academy of Management Learning & Education*, 16(2), 277-299. <http://www.jstor.org/stable/26400192>
- Newman, A., Obschonka, M., Schwarz, S., Cohen, M., & Nielsen, I. (2019). Entrepreneurial self-efficacy: A systematic review of the literature on its theoretical foundations, measurement, antecedents, and outcomes. *Journal of Vocational Behavior*, 110, 403-419. <https://doi.org/10.1016/j.jvb.2018.05.012>
- Nguyen, L. T., Dang, M. H., Huynh, H. T., & Tat, T. D. (2025). *Determinants of entrepreneurial intentions among university students in Vietnam: Integrating personality traits, education, and planned behavior*. *Cogent Education*, 12(1), 2477376. <https://doi.org/10.1080/2331186X.2025.2477376>
- Nunnally, J. C. (1978). *Psychometric theory* (2nd ed.). McGraw-Hill.
- Olugbola, S. A. (2017). Exploring entrepreneurial readiness of youth and startup success components: Entrepreneurship training as a moderator. *Journal of Innovation & Knowledge*, 2(3), 155-171. <https://doi.org/10.1016/j.jik.2016.12.004>

- Rovinelli, R., & Hambleton, R. (1976). *On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity*. Paper presented at the Annual Meeting of the American Educational Research Association, San Francisco, CA, United States.
- Soomro, B. A., & Shah, N. (2022). Entrepreneurship education, entrepreneurial self-efficacy, need for achievement and entrepreneurial intention among commerce students in Pakistan. *Education + Training*, 64(1), 107–125. <https://doi.org/10.1108/ET-01-2021-0023>
- Tantono, K., Ongkowijoyo, G., Hongdiyanto, C., & Hartono, W. (2022). Increasing students' entrepreneurial intention using family environment and entrepreneurship education via entrepreneurial self-efficacy. *Expert Journal of Business and Management*, 10(1), 1–10.
- Wu, L., Jiang, S., Wang, X., Yu, L., Wang, Y., & Pan, H. (2022). Entrepreneurship education and entrepreneurial intentions of college students: The mediating role of entrepreneurial self-efficacy and the moderating role of entrepreneurial competition experience. *Frontiers in Psychology*, 12, Article 727826. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2021.727826>
- Yamane, T. (1967). *Statistics: An introductory analysis* (2nd ed.). Harper & Row.

